

Ries

VOOR ONS

Ries
VOOR ONS

Stefanie Van Mol

Schrijver: Stefanie Van Mol
Coverontwerp: Depositphotos©
ISBN: 9789402156102
© Stefanie Van Mol

Aan mijn lezers.

*Na alle reacties op Kies voor mij heb ik pas beseft
voor wie ik dit doe.*

Dankzij jullie kan ik mijn creativiteit kwijt in mijn boeken.

*En als er even een moment is
dat ik het minder zie zitten, dan staan jullie voor me klaar.*

Ik kan jullie daar niet genoeg voor bedanken.

Ik doe dit voor jullie allemaal.

Bedankt voor de steun!

1.

5 jaar eerder

Camille

Wie had ooit kunnen denken dat de deur horen dichtslaan na het vertrek van zowel Jonathan als Vincent niet het ergste in mijn leven zou zijn. Nee, die verrassing hadden ze nog bewaard voor een week later. Ik herinner het me nog alsof het gisteren was. Toen Jonathan de kamer uitstormde, dacht ik dat mijn leven voor goed zou veranderen. Maar wat was ik mis. Slechts een kleine week later, stond mijn hele leven te daveren op zijn grondvesten. Mijn leven zou nooit meer hetzelfde zijn. En de enige die ik de schuld kon geven, was mezelf. Ik had maar één keuze. Hoezeer ik Jonathan ook had

willen beschermen, dit kon ik niet voor hem geheimhouden.

Mijn hand trilde, waardoor het papiertje met het telefoonnummer bijna op de grond viel. Na het vertrek van Jonathan had ik zijn nummer uit mijn gsm verwijderd, om te vermijden dat ik ooit in de verleiding kwam om hem te contacteren. Alle sporen van hem in mijn leven waren verwijderd: de berichtjes, zijn nummer, elke selfie die ik had van ons, alles wat me ook maar een beetje aan hem deed denken, echt alles had ik uit mijn leven gebannen.

Toen ik het nieuws voor het eerst ontdekte, was ik bij zijn ouders langsgereden. Uiteraard had ik hen niet de reden van mijn komst verteld, maar ik had hen duidelijk gemaakt dat ik Jonathan onmiddellijk moest spreken. Het was dan ook een slag in mijn gezicht toen ze vertelden dat hij naar het buitenland vertrokken was. Maar kon ik echt kwaad zijn na hoe wij uit elkaar gegaan waren? Hij dacht waarschijnlijk dat ik de grootste bitch was die hij ooit gekend heeft. Gelukkig hadden zijn ouders mij wel zijn contactgegevens bezorgd.

Ik tikte het nummer in op mijn gsm en wachtte. De eerste kiestoon sneed door mijn hart, net zoals de tweede en de derde. Net toen ik dacht dat er niemand meer zou opnemen, klonk de stem van Joe aan de andere kant van de lijn.

‘Jonathan kan nu niet aan de lijn komen,’ vertelde hij. ‘Hij is te druk bezig met de opnames. Zal ik hem een boodschap nalaten?’

‘Joe, ik begrijp dat hij het heel druk heeft, maar wat ik hem te vertellen heb, is niet iets dat ik gewoon in een boodschap kan nalaten.’

Ik hoorde Joe zuchten door de telefoon.

‘Camille, ik zal hem vertellen dat je gebeld hebt. Van zodra hij kan zal hij je terugbellen.’

‘Kan je hem zeggen dat het heel belangrijk is?’

‘Dat zal ik zeker doen. Tot ziens Camille.’

Nog voor ik kon benadrukken dat het echt van levensbelang was, was de verbinding al verbroken.

De eerste dagen ben ik niet van mijn gsm geweken. Overal waar ik ging, had ik hem bij de hand. Maar er kwam niks. Geen enkele gemiste oproep, geen enkel bericht. Ik snapte natuurlijk wel dat ik hem erg gekwetst had, maar niks? Dat had ik niet verwacht.

Een paar dagen later verzamelde ik al mijn moed en belde hem opnieuw op. Opnieuw kreeg ik Joe aan de lijn.

‘Het spijt me Camille, ik heb geprobeerd om hem te doen terugbellen,’ zei hij. ‘Maar Jonathan wil niets meer met jou te maken hebben.’

Ik besloot dan maar om voor het schokeffect te gaan.

‘Kan je hem dan toch een boodschap geven?’ zei ik kwaad. ‘Zeg hem maar dat ik zwanger ben en als hij iets wil te maken hebben met zijn kind, dat hij me moet bellen.’

Woest duwde ik de oproep af. Ik kon alleen maar hopen dat hij na deze boodschap me zou bellen. Maar na een paar dagen was het al duidelijk.

Hij wou niks meer met mij of zijn kind te maken hebben, want een telefoontje kwam er nooit. Ik zou er alleen voor staan, dus ik deed het enige wat ik kon

bedenken. Ik keerde me naar de enige andere man die me normaal niet in de steek zou laten en kon alleen maar hopen dat hij er wel voor mij zou zijn.

2.

Heden

Jonathan

Mijn ogen gaan open en ik heb er meteen spijt van. Een bonkende pijn net boven mijn slapen herinnert me aan het feestje van gisteren. Ik kreun als ik er aan terugdenk. Max vond het een goed idee om onze terugkomst naar België te vieren met een feestje. Het feestje was geslaagd, zoveel is zeker. De alcohol vloeide rijkelijk, en we werden ontvangen als helden. Vele fans hier zijn ons blijven volgen, en het deed dan ook ongelooflijk veel deugd om terug te keren naar hier, waar alles ooit begonnen is.

Tot diep in de nacht hebben we gefeest en gedronken. Ik zal eerlijk zijn, natuurlijk heb ik genoten van al die

aandacht. Daar doet iedere muzikant het voor. Ook al zeggen ze allemaal van niet, dat is gewoon bullshit. Geloof me maar, dat doen ze wel. Ze zijn gewoon niet arrogant genoeg om het toe te geven. Maar laat ons stellen dat ik die laatste eigenschap meer dan voldoende ontwikkeld heb over de jaren.

Mijn gedachten vallen stil als ik naast me iemand voel bewegen. Oh shit! Ik kan me helemaal niet herinneren dat ik gisteren gezelschap mee naar huis heb genomen en al zeker niet wat er daarna eventueel gebeurd is.

Ik kijk over mijn schouder en zie het lange krullende haar van een slapende blondine naast me. Ze is nog in een diepe slaap. Voorzichtig til ik het laken even op en ja hoor, zowel ik als zij liggen onder de lakens, even naakt als op de dag dat we geboren zijn. Ik zwaai mijn benen over de rand van het bed en ga zitten. Met mijn ellebogen steun ik op mijn benen en laat mijn hoofd er in zakken. Het lijkt erop dat ik weer in mijn oude patroon hervul. Zo ging het de eerste maanden na het vertrek van Camille ook. Fuck, alleen al aan haar naam denken doet pijn.

De eerste maanden na mijn vertrek had ik de ene na de andere griet in mijn bed. De ene one-night stand na de andere. Ik probeerde mijn verdriet weg te neuken. Je zou denken dat het de enige manier was om Camille te vergeten, maar ik kan je vertellen dat het niet werkt. Bij alles dacht ik, Camille doet dat zo, Camille smaakt anders, Camille ruikt anders,...

Dankzij de bekendheid van Full Moon is het nooit een probleem geweest om elke avond een andere griet te vinden. Dat is namelijk mijn hoofdregel geweest sinds Camille weg is uit mijn leven: nooit meer dan één nacht.

Vijf jaar is het ondertussen geleden, maar ik herinner het me nog alsof het gisteren was. Vijf jaar geleden was de dag waarop mijn leven voorgoed veranderde. De dag waarop ik de deur in het ziekenhuis met een knal heb dichtgegooid, en nooit meer achteromgekeken heb. Niet enkel het raampje van de deur, maar ook mijn hart lag aan diggelen. De woede die ik toen voelde, was zo groot dat ik er niet weg mee kon. Tot op vandaag begrijp ik nog steeds niet wat er nu net gebeurde. Waarom? Dat is de vraag waar ik nog elke dag mee worstel. Iets wat alle dagen door mijn hoofd spookt en waar ik nog steeds geen antwoord op heb.

Waarom heeft Camille gedaan alsof ze verliefd op me was? Ze had toch ook gewoon meteen over de ziekte van mijn broer kunnen vertellen? Dacht ze nu echt dat ik hem niet zou helpen? Ik weet dat ik geen goeie band had met mijn familie, maar dat wil nog niet zeggen dat ik geen hart heb! Ik ben geen harteloze zak, ondanks wat sommige mensen over mij denken. Natuurlijk zou ik mijn broer geholpen hebben, daarvoor hoefde ze echt niet met mijn gevoelens te spelen. Ik voel de woede van toen opnieuw door mij stromen, alleen al aan haar denken of haar naam horen is voldoende om mij kwaad te krijgen.

Toen de band een week na die noodlottige dag het aanbod kreeg om te toeren in het buitenland, heb ik dan ook geen moment getwijfeld. Volgens mij was ik de eerste die het voorstel meteen zag zitten. Het duurde nog wel even, maar al bij al was het vrij rap beslist. We hebben een hele tijd in het buitenland getoerd, af en toe zijn we wel nog eens naar België teruggekeerd, maar nooit langer dan drie weken na elkaar. Voor feestdagen

of speciale gelegenheden kwamen we terug naar België, en dat waren telkens rotte periodes voor mij.

Die weken bracht ik telkens door in het huis dat ik gekocht heb voor we vetrokken zijn. Op zich was dit voor mij het beste. Op die manier kwam ik niet in de verleiding om Camille of mijn broer op te zoeken en hen duidelijk te maken hoe ik over hen dacht. Tot op vandaag heb ik nog geen van beiden terug gezien of gehoord na die noodlottige dag. En als het aan mij ligt, gaat daar niet snel verandering in komen.

Maar nu zijn we terug in België en om eerlijk te zijn heeft het me al mijn zelfbeheersing gekost om niet meteen Camille op te zoeken. Ondanks alles, wil ik weten waar ze is en wat er de afgelopen vijf jaar met haar gebeurd is. Zou ze nog samen zijn met mijn broer? Zijn ze getrouwd? Hebben ze kinderen? Ik moet stoppen met hierover te denken en mezelf te kwellen.

Stiekem hoop ik dat hun liefde niet lang geduurd heeft en dat ze beiden diep ongelukkig zijn. Ik weet wat je nu denkt, dat kan hij toch niet menen? Wees maar zeker dat ik dat wel meen. Na de manier waarop ze mij behandeld hebben, heb ik geen greintje respect voor één van die twee. Maar toch wil ik het weten. Ik moet weten waarom.

Ik ben niet meer dezelfde Jonathan als toen, mijn leven als rockster heeft me voorgoed veranderd. Mensen die met mij bevriend willen zijn, hebben ondertussen geleerd om alles te doen zoals ik het wil. Na het hele voorval met Camille en mijn broer heb ik me voorgenomen om niet meer met mij te laten sollen. Het is nu my way or the high way, en mensen die dat niet aanstaat, die horen niet thuis in mijn leven.

Momenteel verblijft de band in een hotel, voor de aankomende concerten. Als ik achterom kijk, zie ik dat de blondine nog steeds ligt te slapen. Dat maakt het voor mij een beetje makkelijker. Slapen zit er niet meer in, ik gooi het laatste stukje deken van me af en wandel naar de dressing. Ik haal mijn joggingsbroek en T-shirt van de hanger en trek ze aan. Ik staar nog even naar de blondine die nog steeds slaapt. Met een grijns bedenk ik me dat ik haar waarschijnlijk deze nacht zo heb uitgeput, dat ze niet eens merkt dat ik niet langer bij haar in bed lig.

Ik wou dat ik er hetzelfde over dacht, maar aangezien ik me er niets van herinner, heeft ze duidelijk mijn wereld niet op zijn kop gezet. Ik stuur Joe een sms'je om haar weg te sturen tegen dat ik terug ben. Ik zal weer opnieuw van hem moeten horen hoe teleurgesteld hij in mij is, en dat zijn job niet inhoudt dat hij meisjes uit mijn kamer moet weghalen, maar dat kan me op dit moment echt geen fuck schelen.

Bij de deur doe ik mijn sportschoenen aan en grijp mijn MP3 speler van het kastje. Misschien dat een lange looptocht mijn dwalende gedachten op orde kan brengen. Ik gooi de deur achter me dicht en steek de oortjes in. Ik hoop maar dat dit me tot rust kan brengen.

3.

5 jaar eerder

Vincent

De hele week al ben ik niet te genieten. Ik kan nog steeds niet begrijpen wat er nu net in het ziekenhuis gebeurde. Ik zal niet liegen, toen de kus met Camille begon was het exact alles waar ik ooit van gedroomd had. Mijn hele jeugd al ben ik verzot op die meid. En toen haar zachte, rode lippen de mijne raakten, was ik verloren. Ik liet me meegaan in het moment. Want het was Camille, niet zomaar een meisje. Nee, het was het enige meisje voor mij.

Om haar en mijn broer samen te zien... Fuck, er zijn geen woorden om te omschrijven hoeveel pijn dat deed. Toen ik ziek werd en de dokter vertelde dat er een grote

kans was dat Jonathan een donor kon zijn, leek het heel simpel. Camille zou hem opzoeken en ervoor zorgen dat hij me zou helpen. Ik had haar gewaarschuwd dat het een heel slecht idee was en dat er niets anders dan problemen van zouden komen. Maar dit was veel erger dan ik ooit had kunnen voorspellen. Dit was de hel op aarde.

Natuurlijk moest ze verliefd op hem worden. Of misschien was dat ook niet helemaal correct. We hebben onze hele jeugd samen doorgebracht, natuurlijk zag ik wel hoe ze naar hem opkeek. Die verliefde blik was altijd aanwezig in haar ogen als Jonathan in de buurt was. Zo had ze nooit naar mij gekeken. Dus toen ik de kans kreeg om haar te kussen, had ik er niet over nagedacht, ik had gewoon mijn kans gegrepen. En voor die paar luttele seconden dat haar lippen op de mijne waren, had ik het gevoel dat alles in orde zou komen. Maar natuurlijk moest Jonathan net op dat moment binnenkomen.

Ik snap nog steeds niet waarom Camille hem niet gewoon de waarheid vertelde. Het was een ingeving van het moment, er hadden die dagen zoveel emoties gespeeld, dat ik in het heetst van de strijd niet meer wist wat ik deed. Want ik ben geen klootzak. Ik zou nooit de vriendin van mijn broer verleiden, we mogen elkaar dan een hele tijd niet gezien hebben, maar zo laag zou ik nooit vallen.

Ik draaide me om op mijn zij en staarde naar de regen die tegen het raam tokkelde. Niet alleen mijn humeur maar ook het weer had een rotbui. Toen de dokter me eindelijk genezen verklaard had, was ik meteen het huis uitgegaan. Ik had hoog nood aan privacy, en ook al had

het mama haar hart gebroken, ik was blij dat ik eindelijk een beetje zelfstandigheid had.

De deurbel haalde me uit mijn dagdroom. Ik wierp een snelle blik op mijn horloge en vroeg me af wie er op dit uur en in dit weer nog aan de deur zou staan. Toen er opnieuw aangebeld werd, haastte ik me naar beneden. Ik weet niet wie ik verwacht had, maar toen de deur openging en er een doorweekte Camille voor mijn deur stond, was dat echt de laatste persoon die ik verwachtte.

Om eerlijk te zijn, had ik op dit moment geen behoefte om haar te zien, ik was er nog niet klaar voor. Maar één blik op haar bedrukte gezicht maakte duidelijk dat wat ze ook te vertellen had, geen aangenaam nieuws was.

Vanuit de keuken keek ik naar Camille die in de zetel zat. Ze was nog steeds aan het rillen van de kou en trok het deken dat ik haar gegeven had iets strakker rond haar schouders. Ik haalde de twee tasjes koffie vanonder de Senseo machine en wandelde naar Camille. Ze stak haar hand uit en gaf me een klein dankbaar lachje voor ze de koffie aannam. Ze warmde haar handen aan de tas en bleef maar naar de damp kijken die aan de koffie ontsnapte. Een tijdje zaten we daar gewoon, in stilte.

‘Waarom ben je hier Camille?’

Haar droevige blik vond de mijne.

‘Het spijt me zo Vincent. Dit heb ik nooit gewild.’

Opnieuw viel er een stilte. Wat moest ik daar nu op antwoorden. Dat het oké was? Zowel ik als Camille

zouden weten dat dat een leugen was. Want het was niet oké. Het deed nog steeds elke seconde van de dag pijn.

‘Wat gebeurd is, is gebeurd Camille. Maar waarom ben je hier? Wat wil je van mij?’

Een gepijnigd lachje ontsnapte aan haar lippen.

‘Ik weet dat jij de laatste bent aan wie ik het zou moeten vragen,’ zei ze met een zwakke stem. ‘Maar ik kan nergens anders heen, en ik heb hulp nodig.’

Mijn hele hart kromp in elkaar. De pijn die in haar stem lag, was duidelijk. Het feit dat ze zelf beseftte dat ik de laatste was bij wie ze nu terecht kon, deed ze het toch. Dat maakte duidelijk voor mij hoe diep ze in de problemen zat. En hoe kwaad ik ook was, het was nog steeds Camille en ik wist nu al dat ik haar zou helpen als ik kon.

Ik stond op uit mijn stoel en nam plaats naast Camille in de zetel. Ik nam de koffietas van haar over en plaatste ze op de salontafel.

‘Begin dan maar gewoon bij het begin.’